Dosarul nr.4r-1512/26
4-25061752-02-4r-17032026

D E C I Z I E

20 noiembrie 2026 mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Centru,
în componența:
Președintele completului, judecător Spoială Alexandru
judecători Bologan Ana
Proca Mihail

a judecat în procedură scrisă, în lipsa părților, în ordine de recurs, recursul contravenientei Erhan Olga declarat împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr.5r-2224/2025 din 15 decembrie 2025.

Procedura de înștiințare fiind îndeplinită.

Verificând legalitatea hotărârii atacate, pe baza materialelor din dosar, în contextul motivelor invocate de recurent, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,-

A C O N S T A T A T:

1. La 10.04.2025, la ora 11:30, agentul constatator a emis decizia de sancționare inclusă în procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 432181, prin care Erhan Olga a fost recunoscută vinovată în comiterea contravenției prevăzute de art.349 alin.(1) din Codul contravențional şi a fost sancționată contravențional cu amendă în mărime de 60 unități convenționale.

2. În fapt, conform procesului verbal cu privire la contravenție, petiționara Erhan Olga a fost sancționată contravențional, reținându-se în sarcina sa că la 10.04.2025, ora 11:25, aflându-se în mun. Chișinău, ********** a ignorat cerințele legale ale angajatului MAI prin neprezentarea actelor fapt ce a împiedicat activitatea legitimă a funcționarului.

3. La 10.04.2025, Erhan Olga a depus o contestație împotriva deciziei de sancționare inclusă în procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 432181 din 10.04.2025 prin care a solicitat anularea procesului verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare cu încetarea procesului contravențional în legătură cu lipsa faptei.

4. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr.5r-2224/2025 din 15 decembrie 2025, a fost respinsă contestația lui Erhan Olga, împotriva deciziei de sancționare cu amendă în mărime de 60 (șaizeci) unități convenționale, ce reprezintă echivalentul a 3 000 (trei mii) de lei, incluse în procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 432181 din 10.04.2025, întocmită de către agentul constatator al IP Botanica a DP mun. Chișinău a IGP, Vidmidi Artiom, pe semnele contravenției prevăzute de art.349 alin.(1) din Codul contravențional, ca fiind neîntemeiată.

5. Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, contravenienta Erhan Olga a depus recurs prin care solicită casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii privind admiterea contestației și anularea procesului verbal cu privire la contravenție şi decizia cu privire la sancționare din data 10.04.2025 şi încetarea procesului contravențional, or, casarea hotărârii primei instanțe cu remiterea cauzei primei instanțe pentru reexaminare în fond în baza circumstanțelor de fapt relatate.

6. În motivarea recursului menționează că că soluția şi argumentele instanței de fond sunt neîntemeiate, ilegale, adoptate în contradicție cu circumstanțele cauzei şi grave vicii de procedură. Este necesar de menționat faptul că, subsemnata a fost sancționată contravențional, de același agent de constatare în baza art. 471 alin. (1) CC. Acel proces verbal a fost contestat şi prin hotărârea judecătoriei Chișinău din 5 septembrie 2025, contestația a fost admisă iar sancțiunea anulată (dosar nr. 4-250595 58-12-5r-3 0042025). Din motive tehnice, eroare umană, aceeași contestație a fost depusă şi în privința sancțiunii din 10.04.2025 iar instanța de judecată nu a restituit contestația pentru a înlătura omisiunile dar a examinat cauza în fond, fără intra în esența circumstanțelor de fapt. În realitate, circumstanțele de fapt au constat în următoarele. La data de 10 aprilie 2025 agentul de constatare s-a deplasat personal la domiciliul meu, adică tia foarte bine la cine merge, la o persoană individualizată din timp. Agentul de constatare a venit pentru a examina un proces contravențional pentru presupusa corupere electorală. Cu încălcarea gravă a procedurilor legale - fără citare din timp, fără explicarea drepturilor, fără a acorda timp pentru a pregăti apărarea şi a găsi un apărător, fără a permite de a da explicații, fără probe, a emis procesul verbal de sancționare în baza art.47[1] CC. Dat fiind aceste grave încălcări, evident că am ripostat la abuzurile legale ale poliției care era obligată să înmâneze o citație din timp pentru audieri suplimentare. O astfel de citație nu a fost prezentată. Dat fiind încălcările grave, acel proces verbal a fost anulat de către instanța de judecată, fapt ce confirmă abuzurile poliției. În

circumstanțele descrise a refuzat prezentarea actelor deoarece agentul de constatare a refuzat să respecte procedura legală de citare şi procedura legală de examinare a unei cauze contravenționale. De menționat faptul că neprezentarea actelor nu a constituit niciun impediment pentru agentul de constatare de a exercita atribuțiile sale deoarece se afla la domiciliul meu şi era persoană identificată deja. Astfel, nu există nicio faptă contravențională prevăzută de art.349 Codul contravențional. Astfel, instanța de fond nu a examinat fondul cauzei, s-a referit doar la aspecte de procedură. Dat fiind că instanța omis să solicite înlăturarea neajunsurilor din contestație şi nu a clarificat aspecte de fapt, nu a avut posibilitate să examineze fondul cauzei, sub toate aspectele, multilateral şi echidistant. Unicul probatoriu la acest dosar este Procesul verbal întocmit în baza propriei aprecieri al agentului de constatare pe care instanța l-a considerat irefutabil, fără să mai examineze alte circumstanțe ale cauzei, poziția și argumentele contestatarei etc. Instanța de judecată se bazează exclusiv pe un principiu care nici nu este prevăzut de lege - prezumția legalității actului întocmit de agentul constatator. Astfel, prin hotărârea sa, instanța de fond a încălcat unul din principiile de bază ale unui stat de drept şi principii de bază ale unui proces contravențional/penal - principiul prezumției de nevinovăție. În pofida faptului că sarcina probei vinovăției este pusă anume în sarcina agentului de constatare, instanța prin așa constatări precum „contestatara nu a prezentat explicații plauzibile în vederea combaterii învinuirii incriminate” sau „poziția contestatarei care nu este de acord şi nu-şi recunoaște vina ar fi doar declarativă” denotă o violare gravă a drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului, încalcă principiul unui proces echitabil şi acces efectiv la justiţie. Instanţa de fond era obligată să examineze cauza cu respectarea principiilor constituţionale menţionate supra, contestaţia urma să fie examinată echidistant, fără a da prioritate vreunei părţi şi fără a pune sarcina de a proba nevinovăţia pe seama contestatarului. Potrivit art. 466 din Codul contravenţional unul din temeiurile declarării recursului este: cauza a fost judecată fără citarea legală a unei părţi sau care, legal citată, s-a aflat în imposibilitatea de a se prezenta sau de a înştiinţa instanţa despre imposibilitate; nu au fost întrunite elementele constitutive ale contravenţie. Instanţa nu a argumentat şi nu a probat întrunirea elementelor constitutive ale contravenţiei. Nici agentul de constatare dar nici instanţa nu a examinat cazul obiectiv, or o examinare formală a procesului verbal şi deciziei de sancţionare fără a analiza profund toate elementele, circumstanţele pentru a constata adevărul- este inadmisibil. Instanţa nu a verificat alte probe decât cele

prezentate de agentul constatator. Reieşind din natura penală a contravenţiei stabilită prin cauza Ziliberberg vs Moldova (01 mai 2005), în vederea asigurării unui proces echitabil conform exigenţelor instituite de art.6 par.2 CEDO, agentul constatator prin prisma art.440 alin.(l) Cod contravenţional al RM şi prin prisma cauzei Anuşca vs Moldova (18 iulie 2010), urmează să exercite o investigaţie completă, nepărtinitoare si obiectivă în vederea acumulării materialului probator suficient şi concludent pentru stabilirea circumstanţelor importante ale cauzei, determinarea existenţei faptei contravenţionale. încadrarea juridică a faptei contravenţionale si administrarea probelor invocate în apărarea sa de către ultimul. Procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui. Totodată, partea recurentă menționează că agentul constatator, care potrivit dispoziţiilor legale enunţate, era obligat să desfăşoare toate acţiunile pentru constatarea faptei contravenţionale, întocmind în acest sens un proces verbal cu privire la contravenţie, în care trebuia să individualizeze inclusiv fapta şi pedeapsa, s-a limitat doar la o întocmire formală a PV cu emiterea deciziei asupra cauzei contravenționale. Agentul constatator nu a examinat obiectiv materialul contravențional şi nu a elucidat toate aspectele speţei şi acumulat probe, care ar fi demonstrat vinovăția contravenientului. Simpla indicare de către agentul constatator că contravenientul ar fi comis contravenita incriminată, nu poate sta la baza sancționării acestuia, iar de către agentul constatator nu a fost stabilit faptul dacă contravenientul a pretins sau a acceptat bani, cu scopul de a vota sau nu. Agentul de constatare a admis un grav abuz în acest sens, aplicând o sancţiune pentru o faptă care nu constituie element constitutive ale contravenţiei. Instanţa de judecată nu a verificat toate omisiunile şi erorile de fond şi de procedură menţionate. Totodată, autorul recursului citează prevederile art.425 din Codul contravențional, art.440 din Codul contravenţional, art.458 din Codul contravențional, art.375 din Codul contravenţional, art.461 din Codul contravențional, art. 460 din Codul contravenţional. Cu referire la cele expuse supra, constatăm că, agentul constatator nu a asigurat realizarea scopului legii contravenţionale, neelucidând pe deplin, obiectiv şi sub toate aspectele circumstanţele cazului dat. Respectarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale constituie însăşi esenţa unei societăţi democratice, iar obligaţia statului de a se conforma cu bună-credinţă obligaţiilor asumate constituie un

principiu fundamental al răspunderii internaţionale a statelor. Această obligaţie generală, este impusă tuturor organelor de drept, care trebuie să se asigure că activitatea lor, urmează să o realizeze în limitele şi în concordanţă cu legea fundamentală existentă, totodată, să asigure calitatea legislaţiei. Conform prevederilor art.6 § 2 din Convenţia Europeană pentru Drepturile Omului orice persoană acuzată de o infracţiune este prezumată nevinovată până atunci când vinovăţia sa va fi legal stabilită. Notăm faptul că, tragerea la răspundere penală în lipsa motivelor verosimile de a bănui că persoana a săvârşit o abatere penală constituie o încălcare a Convenţiei. Prezumţia de nevinovăţie stă la baza tuturor garanţiilor procesuale legate de protecţia persoanei în procesul penal, inclusiv, procesul contravenţional (reieşind din prevederile hotărârii CEDO în cauza Ziliberberg vs. Moldova). Legea procesual-penală şi cea contravenţională (reieşind din prevederile hotărârii CEDO în cauza Ziliberberg vs. Moldova) stabileşte că, răsturnarea prezumţiei nevinovăţiei sau concluziile despre vinovăţia persoanei despre săvârşirea infracţiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii, care nu pot fi înlăturate legal, se interpretează în favoarea bănuitei. Această reglementare se include în spiritul prezumţiei nevinovăţiei datorită faptului că, pedepsirea oricărei persoane pentru o faptă penală se poate realiza doar în baza unor informaţii certe şi veridice despre vinovăţia ei, neadmiţându-se presupunerile sau probele afectate de incertitudine. Chiar în cazul aprecierii probelor orice informaţie, în baza căreia se pot trage două sau mai multe concluzii opuse (în sensul apărării sau acuzării) despre aceeaşi circumstanţă, arată imposibilitatea punerii acesteia în baza unei sentinţe de vinovăţie. Cu privire la practica CEDO despre prezumţia de nevinovăţie, în cauza Creanga c. României 2012, p.88 Curtea reaminteşte că, la aprecierea mijloacelor de probă, ea reţine criteriul probei"dincolo de

La caz, nu există probe care să confirmă vinovăţia conmtravenientului în comiterea contravenţiei imputate şi nu confirmă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, vinovăţia acestuia. Instanţa nu a putut înlătura dubiile menţionate supra. în pofida acestuia fapt, contrar prevederilor art. 375 din CC dubiile nu doar că nu au fost înlăturate dar au fost interpretate în defavoarea contravenientului. Această omisiune ridică dubii referitoare la respectarea la speţă a prevederilor art.425 şi 442 alin. (1) CC, ori în situaţia respectivă este dificil de stabilit care a fost materialul probator pe care l-a utilizat agentul constatator la formularea concluziilor cu privire la faptele indicate în procesul verbal contravenţional.

Menţionez că omisiunea enunţată de rând cu celelalte enunţate, apreciate în ansamblul lor au fost în măsură să afecteze echitatea procedurii în cauza dată. La fel, omisiunile respective, aşa cum va fi elucidat în alineatele ce succed, au afectat în mod esenţial modul în care în prezenta speţă agenţii statului au înţeles să răstoarne prezumţia de nevinovăţie, ceea ce potrivit art. 445 alin. (2) CC determină nulitatea procesului verbal cu privire la contravenţie şi a deciziei agentului constatator. Instanţa nu a dat aprecierii faptului că agentul constatator a întocmit procesul verbal cu grave erori. Nu sunt prezenţi indici calificativi ale elementelor constitutive ale contravenţiei prevăzute de art. 349 Codul contravențional. Art. 6 pct. (2) CEDO «exprimă principiul prezumţiei nevinovăţiei. Acesta, inter alia, cere ca în exercitarea funcţiilor lor, membrii completului de judecată nu trebuie să aibă o idee preconceputǎ precum că inculpatul a comis infracţiunea de care se învinuieşte; sarcina probei fiind pe seama părţii acuzării, şi orice dubiu urmează să fie interpretat în folosul inculpatului ....» Justificarea aplicării acestui principiul, are la bază ideea că pentru societate ar fi cu mult mai bine dacă o persoană vinovată ar fi achitată, decât dacă o persoană nevinovată ar fi condamnată. Sarcina probei este în seama acuzatului numai dacă acesta are vreun motiv scuzabil, însă în cazul în care există dubii cu privire la vinovăţie, acestea urmează a fi interpretate în favoarea lui. La caz, fapta incriminată este bazată doar pe nişte constatări vagi ale agentului constatator. Potrivit prevederilor art. 349 alin.(l) din Codul contravenţional al RM este sancţionată împiedicarea în orice formă a activităţii legitime a funcţionarului public sau funcţionarului din cadrul organelor de ocrotire a normelor de drept ori organelor de control, în exerciţiul funcţiunii (neadmiterea controlului, neprezentarea documentelor, neexecutarea altor cerinţe legitime). În planul încadrării juridico-contravenţionale, pentru existenţa contravenţiei prevăzute de art. 349 alin. (1) Cod contravenţional, nu este suficientă o simplă neconformare sau un refuz punctual. Norma sancţionează doar împiedicarea, în orice formă, a activităţii legitime a funcţionarului public (inclusiv prin neprezentarea documentelor ori neexecutarea cerinţelor legitime), cu condiţia ca funcţionarul să acţioneze în exerciţiul funcţiunii, în limitele competenţei şi ale procedurii. Cu alte cuvinte, trebuie întrunite: (i) existenţa unei cerinţe concrete a agentului; (ii) caracterul legitim al cerinţei (legală şi formulată în cadrul unei proceduri conforme); (iii) o conduită care obiectiv împiedică exercitarea atribuţiilor; (iv) vinovăţie, de regulă intenţie de a împiedica. În speţă, problema centrală este că cerinţa de a prezenta actele a fost formulată într-un context procedural viciat:

agentul s-a prezentat la domiciliu pentru “examinarea” unei cauze, fără citare prealabilă, fără asigurarea minimului de garanţii (informarea efectivă despre drepturi, timp rezonabil pentru pregătirea apărării şi posibilitatea de a contacta un apărător). în asemenea condiţii, refuzul de a executa o solicitare nu poate fi calificat automat drept contravenţie, deoarece art.349 alin.(1) acoperă doar neexecutarea cerinţelor legitime. O cerinţă este „legitimă” nu doar prin scopul invocat, ci şi prin faptul că este formulată legal, proporţional şi în cadrul procedurii. Mai mult, chiar presupunând că agentul ar fi avut dreptul să solicite anumite date, nu a existat elementul material al “împiedicării”. Agentul de constatare s-a deplasat anume la domiciliul unei persoane deja individualizate, pe care o cunoştea şi o identificase anterior; prin urmare, neprezentarea actelor nu a creat un obstacol real care să facă imposibilă exercitarea atribuţiilor. Activitatea nu a fost “împiedicată” în sensul art. 349: nu a existat blocare efectivă a acţiunilor agentului, ci cel mult un dezacord asupra formei legale în care agentul urma să procedeze. Sub aspect subiectiv, lipseşte şi vinovăţia specifică: reacţia descrisă a fost o ripostă la un demers perceput ca abuziv, cu solicitarea expresă de a se respecta procedura (citare, drepturi, posibilitatea apărării), nu o conduită orientată spre a obstrucţiona funcţionarul. în logica art. 349, contravenţia presupune o atitudine de obstrucţionare a exercitării funcţiei; or, aici conduita a urmărit condiţionarea acţiunilor agentului de respectarea cadrului legal, nu împiedicarea funcţiei ca atare. În fine, faptul că procesul-verbal întocmit pe cauza iniţială (art. 47/1 CC) a fost anulat de instanţă confirmă că intervenţia agentului a fost marcată de încălcări procedurale şi consolidează concluzia că nu poate fi reţinută “împiedicarea activităţii legitime”. în absenţa unei cerinţe legitime şi a unui impediment real şi imputabil, fapta descrisă nu întruneşte elementele contravenţiei din art.349 alin.(1) Codul contravențional. Este necesar de reiterat că agentul constatator nu a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute în procesul verbal prin probe certe şi de netăgăduit, astfel încât să fie răsturnat principiul in dubio pro reo. Nicio probă nu are valoare prestabilită iar simplul fapt al întocmirii procesului verbal este insuficient pentru atragerea persoanei la răspundere contravenţională. Agentul constatator a aplicat sancţiunea doar în baza propriilor presupuneri, nefiind prezentate alte probe care să demonstreze vinovăţia contravenientului. Sarcina demonstrării faptelor indicate în procesul verbal revine agentului statului şi nu poate fi inversată în sensul obligării acuzatului să demonstreze nevinovăţia sa. Ori nevinovăţia se prezumă până la momentul în care

este răsturnată. Agentul constatator nici nu a făcut referire care probe concrete i-a permis să conchidă comiterea faptei indicate în procesul verbal. Cu regret nici instanţa de judecată nu a examinat aspectele de fond şi de principiu menţionate supra, a ignorat să verifice existenţa tuturor elementelor contravenţiei şi a admis încălcarea gravă a drepturilor recurentului. Deci, consideră că instanța de fond a examinat formal cauza, nu a cercetat pe deplin starea de fapt a speţei şi nu a dat un răspuns explicit tuturor problemelor de drept ridicate de către participanții la proces în faţa instanței. Judecătoria, ca instanţă de fond îi revenea o deosebită obligaţie de a exercita controlul judiciar complet al procesului verbal contestat, în fapt şi în drept. Consideră că decizia instanţei trebuie să conțină: motivele cu referirea la legea guvernantă. La fel, considerăm că instanţa judecătorească trebuie să aprecieze probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficiența pentru soluționarea cauzei. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanţa judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe şi respingerea altor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele. Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanţa constată prin cercetare şi comparare cu alte probe că datele pe care le conţine corespund realității. Doar în rezultatul examinării multiaspectuale a cauzei, cu cercetarea tuturor probelor poate fi apreciată şi evaluată necesitatea restrângerii unor drepturi şi libertăţi, lucru care a fost omis de către prima instanță. Cu regret, instanța de judecată în speţa dată nu au examinat probele necesare pentru a da o apreciere completă şi justă. Circumstanţele descrise în acţiune nu au fost apreciate corect de instanța de fond, deşi această analiză trebuia să aibă loc prin prisma scopului urmărit şi a proporționalității emiterii actului contestat. Astfel, instanţă de fond, nu a cercetat pe deplin starea de fapt, prin care a neglijat prevederile legii. Omisiunea de a analiza argumentele menţionate supra denotă că instanţa de fond a încălcat drepturile apelantului la un proces echitabil, garantat de art.6 din Convenţia Europeană. în acest sens, Curtea Europeană, reaminteşte în §30 al Hotărîrii din 28 aprilie 2005, definitivă la 28 iulie 2005 în cauza Albina împotriva României (Disponibilă: http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001- 122732) că, dreptul la

un proces echitabil, garantat de art.6.1 din Convenţie, include printre altele dreptul părţilor de a prezenta observaţiile pe care le consideră pertinente pentru cauza lor. Întrucît Convenţia nu are drept scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete şi efective (Hotărîrea Artico împotriva Italiei, din 13 mai 1980, seria A, nr. 37, p. 16, §33), acest drept nu poate fi considerat efectiv decît dacă aceste observaţii sunt în mod real „ascultate", adică în mod corect examinate de către instanţa sesizată. Altfel spus, art. 6 CEDO implică mai ales în sarcina „instanţei" obligaţia de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor si al elementelor de probă ale părţilor, cel puţin pentru a le aprecia pertinenta [Hotărîrea Perez împotriva Franţei (GC), Cererea nr. 47.287/99, §80, CEDH 2004-1, şi Hotărîrea Van der Hurk împotriva Olandei, din 19 aprilie 1994, seria A, nr. 288, p. 19, §59]. Consideră că prin omisiunea instanţei de fond de a răspunde argumentelor invocate în cererea de chemare în judecată, recurentul este îndreptăţit să susţină că actul judecătoresc nu este suficient motivat şi că poziţia sa în speţa dată nu a fost examinată în mod echitabil, ceea ce presupune încălcarea art. 6 din Convenţia Europeană. Instanţele de judecată, trebuie, să indice cu suficientă claritate motivele pe care-şi întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, să prezinte noţiunile, ce implică o apreciere a faptelor supuse aprecierii. De asemenea, noţiunea de proces echitabil impune ca instanța de judecată să nu-şi motiveze doar sumar hotărârea sa, ci să examineze efectiv problemele esenţiale care-i sunt supuse aprecierii şi să nu să se rezume doar la probarea concluziilor unei părţi. Motivarea hotărârilor este o garanţie pentru părţi că, cererile lor au fost analizate cu atenţie, şi oferă posibilitatea exercitării controlului judiciar. Analiza pe care judecătorul o face în legătură cu motivele de fapt şi de drept, care i-au format convingerea, în sensul unei anumite soluţii trebuie să fie clară, simplă, precisă, concisă şi fermă, să aibă putere de convingere. Nemotivarea hotărârii sau o motivare necorespunzătoare atrage casarea ei. Distinct justificărilor expuse supra, instanţa de recurs învederează jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, care statuează că, întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanţă, precum şi de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale şi de practicile diferite privind prezentarea şi redactarea sentințelor şi hotărârilor în diferite state (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61), iar pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să

evidenţieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60). La capitolul legalităţii hotărârilor instanţei de judecată, jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului în repetate rânduri a statuat necesitatea motivării hotărârilor instanţei, unde funcţia unei decizii motivate este să demonstreze părţilor că ele au fost auzite. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanţei, dar de asemenea o obligaţie corespunzătoare a instanţei de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. CtEDO a menţionat că, este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părţilor să facă uz efectiv de dreptul lor de a face apel (Hirvisaari împotriva Finlandei). Conchide că decizia instanţei de fond nu conţine o apreciere, ce ar determina definitiv şi incontestabil certitudinea adoptării soluţiei la care s-a ajuns. Astfel, se constată interpretare şi aplicare greşită a legii şi crearea unei jurisprudenţe contradictorii. În lumina celor expuse reiterează argumentele pe care le consideră importante şi necesare de a fi elucidate de instanța de recurs prin constatarea ilegalității actului administrativ emis de către intimat. În conformitate cu art.440 alin.(1) Codul contravențional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare. În conformitate cu art. 442 alin. (1) şi (9) din Codul contravenţional, procesul verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui. (9) Partea rezolutivă a procesului-verbal cuprinde decizia agentului constatator de sancţionare, de încetare a procesului contravenţional sau de remitere a cauzei funcționarului abilitat sa examineze cauza contravenţională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator sau autorității competente să soluționeze cauza contravențională, ori în instanța de judecată, cu recomandarea, în toate cazurile, dacă consideră necesar, privind sancționarea sau privind încetarea procesului, indicîndu-se şi termenul de

contestare în instanța de judecată. Potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) Codul contravențional nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvârșirea unei contravenții, nici supus sancțiunii contravenționale decât în conformitate cu legea contravențională. Art. 10 din Codul contravențional stabilește că este contravenție fapta - acțiunea sau inacțiunea - ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancțiune contravențional. Conform prevederilor art.375 Codul contravențional persoana acuzată de săvîrşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atâta timp cît vinovăția sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. Concluziile despre vinovăția persoanei în săvârșirea contravenției nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional. Mai mul ca atât, autorul recursului menţionează că în cauza CtEDO Anghel vs. Romania (Hotărîrea din 4 octombrie 2007, par. 50) cu referire la cauza (Oztiirk împotriva Germaniei, Hotărârea din 21 februarie 1984, seria A nr. 73, pag. 19, par. 52) Curtea a menționat că încadrarea de contravenţie dată de dreptul intern nu este hotărâtoare în sensul aplicabilităţii art. 6 alin. 1 din Convenţie, indicaţiile pe care le oferă dreptul intern neavând decât o valoare relativă. în aceeaşi cauză, stabilind violarea art. 6 CEDO, cu referire la încălcarea prezumţiei de nevinovăție, Curtea a notat că instanţele sesizate asupra temeiniciei contestaţiei, cu toate că nu au decis anticipat asupra verdictului mai înainte de a fi confirmat prin sentinţele lor temeinicia procesului-verbal întocmit de poliţistul C., au aşteptat ca reclamantul să inverseze prezumția de legalitate şi de temeinicie a procesului-verbal în litigiu, raportând proba contrarie la expunerea faptelor stabilită în procesul-verbal al agentului constatator. În ordinea celor menționate, reține că existenta faptei contravenționale şi comiterea acesteia cu vinovăţie de către persoana specificată în procesul verbal contravențional, trebuie să fie demonstrate potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil. Se constată că în speţă, prezumția de nevinovăție de care se bucură acuzatul contravențional în acest caz nu a fost răsturnată. Potrivit art.461 alin.(1) Codul contranvențional în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art. 441 sau 445 alin. (1), instanţa de judecată încetează procesul contravenţional. Din motivele expuse în prezenta cerere, deoarece în speţă procesul verbal cu privire la contravenţie este lovit de

nulitate absolută, dar şi în lipsa unor probe incontestabile care să demonstreze potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil, persistenţa la speţă a faptei contravenţionale şi a comiterii ei de către acuzatul contravențional, prezumția de nevinovăție nu a fost răsturnată, ajung la concluzia că procesul contravențional urmează a fi încetat, în legătură cu nulitatea acestuia şi anulată decizia de sancționare din motiv că nu este întrunită fapta contravenției. Astfel, în condițiile enunțate, conchidem că în speţă nu este demonstrat că în faptele recurentului, este întrunită fapta contravenției stabilită de art.349 alin.(1) Codul contravențional. Potrivit prevederilor art.441 alin.(1) lit. a) Codul contravențional (1) Procesul contravențional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care: a) nu există faptul contravenției.

7. Conform art.471 alin.(1)-(2) Codul contravențional, recursul se judecă de un complet din 3 judecători, fără prezenţa părţilor. Instanţa de recurs fixează data examinării recursului şi dispune să se comunice părţilor la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului de depunere a referinţei. Participanții au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună referințe, completări la cererea de recurs, sau alte cereri/demersuri, însă acestea trebuie să parvină la instanța de recurs, cu cel puțin 1 (una) zile înainte de data ședinței de judecată. Deci, cauza contravențională a fost examinată în lipsa părților, în procedură scrisă.

8. Deliberând asupra motivelor invocate în recurs, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, pe baza probelor administrate și cercetate de prima instanță, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul urmează a fi respins ca nefondat, cu menținerea hotărârii contestate, din următoarele considerente.

9. Conform prevederilor art.473 alin. (1) pct.1) lit. c) din Codul contravențional, după examinarea recursului, instanța de recurs respinge recursul și menține hotărârea atacată, dacă acesta este nefondat.

10. Din materialele dosarului, Colegiul Penal reține că, la data de 10.04.2025, la ora 11:30, agentul constatator al IP Botanica a DP mun. Chișinău a IGP, Vidmidi Artiom a emis decizia de sancționare inclusă în procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 432181, prin care Erhan Olga a fost recunoscută vinovată în comiterea contravenției prevăzute de art.349 alin.(1) din Codul contravențional şi a fost sancționată contravențional cu amendă în mărime de 60 unități convenționale.

11. Conform procesului verbal cu privire la contravenție, petiționara Erhan Olga a fost sancționată contravențional, reținându-se în sarcina sa că la 10.04.2025, ora 11:25, aflându-se în mun. Chișinău, ********** a ignorat cerințele legale ale angajatului MAI prin neprezentarea actelor fapt ce a împiedicat activitatea legitimă a funcționarului. La data de 10.04.2025, Erhan Olga a depus o contestație împotriva deciziei de sancționare inclusă în procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 432181 din 10.04.2025 prin care a solicitat anularea procesului verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare cu încetarea procesului contravențional în legătură cu lipsa faptei. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr.5r-2224/2025 din 15 decembrie 2025, a fost respinsă contestația lui Erhan Olga, împotriva deciziei de sancționare cu amendă în mărime de 60 (șaizeci) unități convenționale, ce reprezintă echivalentul a 3 000 (trei mii) de lei, incluse în procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 432181 din 10.04.2025, întocmită de către agentul constatator al IP Botanica a DP mun. Chișinău a IGP, Vidmidi Artiom, pe semnele contravenției prevăzute de art.349 alin.(1) din Codul contravențional, ca fiind neîntemeiată.

12. Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, Colegiul Penal conchide, că recurentul nu a prezentat instanței de recurs careva argumente și probe prin care s-ar dovedi netemeinicia și ilegalitatea soluției adoptate de prima instanță, din care considerente va respinge ca nefondat recursul declarat în prezenta cauză, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

13. Colegiul penal reconfirmă poziția instanței de fond, precum că, concluziile agentului constatator aferent vinovăției lui Erhan Olga în comiterea încălcării prevederilor art.349 alin.(1) Codul contravențional, sunt fondate, iar acuzarea formulată de agentul constatator se întemeiază pe careva probe certe și concludente, la materialele procesului contravențional au fost anexate probe materiale care confirmă fapta incriminată de agentul constatator contravenientului, ceea ce echivalează cu îndeplinirea obligației pozitive a agentului constatator de demonstrare a vinovăției contravenientului.

14. În această ordine de idei, Colegiul penal subliniază că, concluziile agentului constatator, sunt fondate, aferent vinovăției lui Erhan Olga în comiterea contravenției prevăzute la art.349 alin.(1) Codul contravențional, de vreme ce agentul constatator a acumulat probe suficiente şi verosimile întru susținerea actului de constatare şi propunerii de tragere a persoanei la răspundere contravențională. Or, probele sunt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de

codul contravențional, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

15. Astfel, vinovăția lui Erhan Olga este probată pe deplin, inclusiv prin multitudinea înscrisurilor prezentate de agentul constatator în susținerea procesului-verbal cu privire la contravenție, și anume: procesul verbal cu privire la contravenţie seria/nr. MAI06 432181 din 10.04.2025; CD cu probe video de la fața locului, ordonanță de recunoaștere și de anexare a corpurilor delicte la cauza contravențională din 10.04.2025, raport din 10.04.2025.

16. În aceeași ordine de idei, este de menționat faptul că urmare a examinării probei video anexate la materialele dosarului contravențional se constată faptul refuzării prezentării actelor de identitate care au fost solicitate de către angajatul MAI. Astfel, agentul constatator a constatat fapta în baza propriilor constatări, invocând însă și declarațiile lui Cananciuc Alexandru, coroborate cu informațiile constatate din cererea adresată și în tandem cu imaginile video aferent bunul deteriorat, din care se reiterează aceleași concluzii stabilite în procesul verbal cu privire la contravenție și se invocă comportamentul ilicit a făptuitoarei Erhan Olga.

17. Raportând circumstanțele stabilite în urma analizării cumulului probatoriu, instanța de judecată întemeiat a conchis faptul că, agentul constatator corect a stabilit că, Erhan Olga a săvârșit contravenția prevăzută la art.349 alin.(1) Codul contravențional.

18. Potrivit art.349 alin.(1) din Codul contravențional, *împiedicarea în orice formă a activităţii legitime a funcţionarului public sau funcţionarului din cadrul organelor de ocrotire a normelor de drept ori organelor de control, în exerciţiul funcţiunii (neadmiterea controlului, neprezentarea documentelor, neexecutarea altor cerinţe legitime) se sancţionează cu amendă de la 30 la 60 de unităţi convenţionale aplicată persoanei fizice.*

19. Prin urmare, fapta lui Erhan Olga a fost calificată corect și întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute în art. 349 alin. (1) din Codul contravențional. Totodată, instanța de recurs apreciază că sancțiunea aplicată a fost în limitele impuse de art.30 alin.(2) a Codului contravențional și în limita minimă stabilită de art.349 alin.(1) din Codul contravențional, în vigoare la momentul comiterii faptei, iar ca urmare, sancționarea făptuitorului nu s-a făcut în scop abuziv sau vădit interesat, ci doar din faptul că agentul constatator a recunoscut

persoana fizică vinovată de săvârșirea faptelor, astfel cum au fost descrise în procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 432181 din 10.04.2025.

20. Mai mult ca atât, Colegiul penal va respinge alegațiile invocate de către partea recurentă or, careva presupuse fapte de corupere electorală, nu au nimic relevant la prezenta speță.

21. În conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, instanțele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăția acuzatului prin adoptarea unor soluții motivate. Lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil, în cazul în care instanțele judecătorești naționale se abțin de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părții care le-a formulat posibilitatea de a ști dacă o anumită susținere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil *(Ruiz Torija contra Spaniei, 09.12.1994, §29; Papon contra Franței (nr.2), dec., 15.12.2001; Boldea contra României, 15.02.2007, §30).*

22. Instanța corect a concluzionat, că faţă de probele administrate în cauză, prezumția de legalitate a actului administrativ, din care decurge prezumția de autenticitate şi prezumția de veridicitate nu au fost răsturnate, în condițiile în care săvârșirea faptei contravenționale a fost dovedită pe baza constatărilor personale ale agentului constatator şi a probelor acumulate, iar recurentului i-a fost dată posibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în procesul verbal cu privire la contravenție, însă nu a reușit să răstoarne prezumția de legalitate, valabilitate şi autenticitate de care se bucură actul contestat.

23. La caz, Colegiul penal relevă că, nu rezistă criticii argumentul recurentului potrivit căruia hotărârea instanței de judecată se limitează la o expunere superficială și abstractă a aspectelor faptice ale cauzei, or se constată că instanța de judecată la examinarea cauzei a determinat caracterul veridic al contravenției imputate, existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei, vinovăția persoanei, precum și alte circumstanțe care au importanță pentru examinarea cauzei, adică a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, cu respectarea dreptului la un proces echitabil.

24. Colegiul Penal consideră, că recursul declarat la caz reprezintă de fapt dezacordul recurentului cu aprecierea instanței de judecată, or instanța de recurs consideră aprecierea instanței de fond una clară, certă și bine motivată, iar careva probe și temeiuri de casare a acesteia nu au fost depistate.

25. Astfel, reieșind din cele menționate, Colegiul penal consideră necesar de a respinge ca nefondat recursul declarat de către contravenientul Erhan Olga și a menține hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr.5r-2224/2025 din 15 decembrie 2025.

26. În conformitate cu prevederile art.473 alin.(1) pct. 1) lit. c), art.474 Codul contravențional, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, -

D E C I D E:

Se respinge ca nefondat recursul contravenientei Erhan Olga și se menține fără modificări hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr.5r-2224/2025 din 15 decembrie 2025.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător Spoială Alexandru

judecător Bologan Ana

judecător Proca Mihail